

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. května 2019 samosoudcem Mgr. Petrem Sedlaříkem **takto:**

Obžalovaný

V [REDAKCE] D [REDAKCE]

nar. [REDAKCE] ve Slaném, trvale bytem [REDAKCE], adresa pro účely doručování [REDAKCE],
[REDAKCE]

je vinen, že

1/

dne 9.7.2015 v ulici Fortenská č.p. 532, v Kladně, v baru s názvem Café Bar, se záměrem medializovat lživé informace, nejprve iniciativně kontaktoval média, a to televizi Prima a Mediální agenturu Kladno, provozující Kladenské listy.cz, a následně poskytl rozhovor redaktorce Kladenského deníku Mgr. K [REDAKCE] H [REDAKCE], ve věci služebního zákroku strážníka Městské policie Slaný, poškozeného P [REDAKCE] K [REDAKCE] ze dne 3.7.2015 v baru Café Bar, v Kladně, ve kterém redaktorce lživě uvedl, že zasahující strážník P [REDAKCE] K [REDAKCE] do baru přijel, byl agresivní, začal křičet na majitele baru, přičemž poté, co mu P [REDAKCE] Č [REDAKCE] sdělila, že je těhotná a prosila ho ať se uklidní, policista na toto nebral vůbec ohled, vzal do ruky slzný plyn, v místnosti jej při služebním zákroku proti lidem použil a srazil těhotnou P [REDAKCE] Č [REDAKCE] na zem, takto obviněný jednal, přestože jako přímý účastník služebního zákroku věděl, že tyto skutečnosti se nikdy nestaly, což bylo potvrzeno trestním řízením vedeným proti strážníkovi Městské policie Slaný, P [REDAKCE] K [REDAKCE], prověřovanému pro podezření z přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, vedenému policejním orgánem Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, Územním odborem Kladno, Obvodním oddělení Slaný, pod č.j. KRPS-239792/TČ-2015-01037, jež skončilo odložením věci dle § 159a odst. 1 tr. řádu z důvodu, že se ve věci nejednalo o podezření z trestného činu, přičemž obviněný musel být při sdělení těchto lživých informací, které navíc prostřednictvím médií pronikly širokému okruhu osob, minimálně srozuměn s tím, že může zakročujícího strážníka velmi vážně poškodit v jeho zaměstnání, což by v případě pravomocného odsouzení pro trestný čin, vedlo ke ztrátě

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

způsobilosti k výkonu funkce strážníka Městské policie dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii,

tedy

jiného lživě obvinil z trestného činu, spáchal takový čin tiskem, v úmyslu jiného poškodit v zaměstnání a na osobě, která vůči němu plnila povinnosti vyplývající z jeho zaměstnání,

2/

dne 23.6.2017 v 12:30 hodin, v ulici Nám. E. Beneše č.p. 1997, v Kladně, v jednacím síni budovy Okresního soudu v Kladně, při hlavním líčení v trestní věci vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 27 T 68/2016 proti obžalovaným K[REDAKCE] H[REDAKCE] a P[REDAKCE] Č[REDAKCE], stíhané pro zločin krivého obvinění dle § 345 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku, jehož se měly dopustit vůči strážníku Městské policie Slaný P[REDAKCE] K[REDAKCE], se záměrem zkreslit skutkový děj služebního zákroku tohoto policisty ze dne 3.7.2015 a zlepšit tak krivým svědeckým důkazní situaci v trestním řízení ve prospěch své kamarádky P[REDAKCE] Č[REDAKCE], poté, co byl předsedkyní senátu poučen o povinnosti vypovídat pravdu, nic nezamlčet a o následcích v podobě krivé svědecké výpovědi, v procesním postavení svědka nepravdivě a opakovaně uvedl, že byl přítomný tomu a přímo viděl, když strážník Městské policie Slaný P[REDAKCE] K[REDAKCE], praštil s těhotnou P[REDAKCE] Č[REDAKCE] o zem, stříknul jí slzný plyn do očí, byl jako smyslu zbavený a snad pod vlivem drog, přičemž takto obviněný jednal, přestože jako přímý účastník služebního zákroku věděl, že tyto skutečnosti se vůbec nestaly, což bylo potvrzeno trestním řízením vedeným proti strážníkovi Městské policie Slaný, P[REDAKCE] K[REDAKCE], prověřovanému pro podezření z přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, vedenému policejním orgánem Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, Územním odborem Kladno, Obvodním oddělením Slaný, pod č.j. KRPS-239792/TČ-2015-01037, jenž skončilo odložením věci dle § 159a odst. 1 tr. řádu z důvodu, že ve věci nešlo o podezření z trestného činu, přičemž obviněný musel být při sdělování těchto lživých informací minimálně srozuměn s tím, že může zakročujícího strážníka velmi vážně poškodit v jeho zaměstnání, což by v případě pravomocného odsouzení pro trestný čin, vedlo ke ztrátě způsobilosti k výkonu funkce strážníka Městské policie dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

tedy

jako svědek před soudem uvedl nepravdivou okolnost, která má podstatný význam pro rozhodnutí, spáchal takový čin v úmyslu pro jiného získat prospěch a v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání,

čímž spáchal

v bodě 1/ přečin krivého obvinění dle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. b), c), e) tr. zákoníku,

v bodě 2/ přečin krivé výpovědi dle § 346 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku.

za což se odsuzuje

dle § 346 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **21 (dvaceti jednoho) měsíce**.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

Dle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tři) roků**.

Dle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen **zaplatit na náhradě nemajetkové újmy** pošk. P. K., nar. , bytem v , částku ve výši 10.000 (deset tisíc) Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím ode dne 19. 2. 2019 do zaplacení, a to do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Dle § 229 odst. 1 tr. řádu se pošk. P. K. se se zbytkem svého nároku odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný se hájil tím, že nechtěl poškozenému způsobit problémy, oslovila jej P. Č. jestli nezná někoho z médií, a až později se dozvěděl, že nebyla pravda, co říkala o svém těhotenství. Jinak se moc nepamatuje, protože jsou to čtyři roky a později po incidentu v baru měl úraz. Obžalovaný uvedl, že jej to mrzí, a k doplňujícímu dotazu soudu upřesnil, že jej mrzí, že nyní stojí před soudem.

Pošk. P. K. vypověděl, že při zákroku v baru na něj nikdo nevolal, že je P. Č. těhotná, ani si jí nevšiml, nikomu tam neublížil. Do dvou dnů se jej snažila kontaktovat média, v regionálních denících i celostátní televizi se uvádělo, že po jeho zákroku přišla P. Č. o dítě, byl prošetřován policií, čelil nárážkám okolí – od vtípů kolegů po nadávky lidí při jeho práci, kdy mu zazlívali smrt dítěte. Obžalovaný je samoživitel, stará se sám o syna (nyní ve věku 17 let); věřil, že vše dobře dopadne, ale nevěděl to jistě, prvního dva a půl roku to pro něj bylo nejtěžší.

Za souhlasu obžalovaného a státního zástupce byly v hlavním líčení dle § 211 odst. 5 tr. řádu čteny znalecké posudky z oboru zdravotnictví, a to jednak z odvětví stanovení nemajetkové újmy na zdraví, jednak z odvětví psychiatrie. V prvním z nich znalec MUDr. Vladimír Kolařík klasifikoval utrpěný traumatický šok poškozeného dvěma sty body bolestného. Dle závěrů MUDr. Lucie Závěšické, psychiatricky, poškozený v souvislosti s vývojem věci po medializovaném incidentu utrpěl posttraumatickou stresovou poruchu projevující se např. poruchami spánku, úzkostí, depresivními příznaky aj.

Z DVD záznamu rozhovoru redaktorky Kladenského deníku Mgr. H. s obžalovaným (jakož i s K. H., která líčila situaci v baru ve shodě s P. Č.) soud zjistil obsah vyjádření obžalovaného ve vztahu k redaktorce, a dále k tomu byl v hlavním líčení proveden důkaz novinovým článkem (v tištěné i internetové verzi) z Kladenského deníku ze dne 10. 7. 2015, v němž je uvedeno, že „O údajně nevybíravém chování strážníka při zásahu hovoří i V. D.“ v návaznosti na to, jak P. Č. líčila, že „Strážník strkal i do mě, ... Upozornila jsem ho, že jsem těhotná. Jeho to ale nezajímalo, vzal slzný plyn a celý prostor baru vystříkal, udělalo se mi zle. Umyla jsem si obličej a šla domů. Ráno už jsem začala krvácet a pak jela na pohotovost, těhotná jsem byla čtyři týdny...“.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ze spisu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor Kladno, služby kriminální policie a vyšetřování, oddělení obecné kriminality, ze dne 23. 11. 2015, sp. zn. KRPS-239792/TC-2015-010371-SL, bylo zjištěno, že trestní věc proti pošk. P. K. pro trestný čin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku bylo odloženo s tím, že poškozený se činu tak, jak byl popisován, dopustit nemohl. K důkazu byl proveden i policejní spis jako takový, přičemž jeho obsahem jsou i další publikované články související s projednávanou věcí. K důkazu byly provedeny i výpisy internetových diskuzí k danému tématu.

Z trestního spisu Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 27 T 68/2016 soud zjistil, že P. Č. byla pro lživé očernění poškozeného z jejího napadení ústího v potrat odsouzena rozsudkem ze dne 28. 6. 2017 k trestu odnětí svobody v trvání 28 měsíců (trestný čin krivého obvinění dle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. b/ tr. zákoníku), K. H. pak pro obdobné jednání k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody. Tento trestní spis obsahuje též detaily zveřejněných článků týkajících se incidentu v baru, a zejména také protokoly o hlavním líčení, během něhož byl dne 23. 6. 2017 jako svědek slyšen též obžalovaný.

Čestná prohlášení Bc. B. S., vedoucího Městské policie Slaný, a dalších 15 osob (kolegů poškozeného, slánských policistů aj.) potvrzují dobré zkušenosti s osobou poškozeného v době před incidentem, jakož i jeho zhoršenou situaci po něm – množství diskuzí, reakcí občanů, změna nálady poškozeného.

K osobě obžalovaného soud z opisu z evidence Rejstříku trestů zjistil, že z jeho bohatší trestní minulosti lze přihlížet ke dvěma starším odsouzením pro různorodou trestnou činnost jiného druhu než v nynějším případě. V místě bydliště, jak vyplynulo ze zprávy Městského úřadu ve Slaném, jsou na obžalovaného v posledním období evidovány tři přestupky menší závažnosti.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalovaného byla prokázána.

Obžalovaný se hájil tím, že si na incident příliš nepamatuje, s odkazem na úraz, který později sám utrpěl. Nicméně ten přišel skutečně až s odstupem času, jak obžalovaný potvrzoval, když uváděl, že v roce 2015 ještě „normálně fungoval“. A předně jakýkoli zásadní úbytek paměti nebyl na obžalovaném znát ani prakticky dva roky po zásahu poškozeného v baru, když v hlavním líčení v létě 2017 k situaci vypovídal dostatečně zřetelně. Faktem tak zůstalo, že obžalovaný popisoval redaktorce H. situaci v baru tak, jak uváděla i P. Č., s níž situaci po incidentu probíral, než byla povolána média a věc začala řešit policie; nerelativizoval situaci tím, že by redaktorku upozornil, že situaci nezná z vlastního vnímání tak, jak byla popisována P. Č., a zásah poškozeného líčil odlišně od výpovědi pošk. K., zjištění policejních orgánů ve věci Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kladno, služby kriminální policie a vyšetřování, oddělení obecné kriminality pod sp. zn. KRPS-239792/TC-2015-010371-SL, vyjádřených v usnesení o odložení věci, a také od zjištění soudu pod sp. zn. 27 T 68/2016, v níž následně vypovídal. Neboli novináře s vědomím, že jde z její strany o výkon jejího povolání, popisoval jednání poškozeného jako nepřiměřeně násilnické (a v důsledku toho nezákonné), když na zvukovém záznamu Mgr. H. zřetelně popisuje jednání poškozeného slovy „Už to tady mastil“. To vše v kontextu ostatních vylíčení téže situace ze strany P. Č. či M. H., ježž projev soud v hlavním líčení též slyšel ze zvukového záznamu, přičemž obžalovanému muselo být přinejmenším z tohoto kontextu a po konzultacích s P. Č. jasné (neboli ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b/ tr. zákoníku musel být s ohrožením či spíše porušením chráněného zájmu minimálně srozuměn), že prostřednictvím hromadně šířeného média obviňuje poškozeného coby strážníka Městské policie ve službě

Shodu s prvopisem potvrzuje

z protizákonného jednání, které se však, jak z šetření orgánů činných v trestním řízení i z výsledku poškozeného vyplynulo, ve skutečnosti nestalo.

Zcela výmluvně pak vyznívá počínání obžalovaného v rámci svědecké výpovědi ve věci zdejšího soudu pod sp. zn. 27 T 68/2016. Zde obžalovaný přímočarě nasadil obsah výpovědi do úrovně obrany tehdejší obžalované Č., jejíž verzi od počátku uplatňoval i on sám. Tvrdil, že byl u toho, když obžalovaný praštil Č. o zem, měl shodit též majitele restaurace a chovat se jako pod vlivem drog, jako smyslů zbavený, mělo být slyšet – jak se ve své nekvalitní výpovědi ustálil – Č. říkat i to, že je těhotná, dokonce to měla křičet výrazným hlasem. Tato verze ovšem rovněž odporuje výsledkům policejního šetření ve věci tehdy podezřelého K., tak výsledkům trestní věci proti P. Č., v níž obžalovaný vypovídal jako svědek; a rovněž se jedná o kolizi s výpovědí pošk. K. Nutno tak dospět k závěru, že obžalovaný v tehdejších hlavních líčení zcela cíleně vypovídal nepravdu o věci, která byla předmětem zkoumání.

Po právní stránce soud hodnotil jednání obžalovaného v bodu 1/ rozsudku jako trestný čin krivého obvinění dle § 345 odst. 1, odst. 3 písm. b), c), e) tr. zákoníku, neboť obžalovaný lhal v okamžiku, kdy poškozeného obviňoval z trestné činnosti, byť ji nepojmenovával úředním jazykem, což k trestnosti takového jednání zákon ani nevyžaduje. Současně takto jednal tiskem, jelikož dané informace poskytoval ke zveřejnění novinářce tištěného (nadto i internetového) média, která byla právě za tímto účelem kontaktována - a nezáleží na tom, že nedošlo k autorizaci článku, jak obhajoba nastiňovala, neboť autorizace článku je vyšším stupněm kontroly výstupu již informovaného novináře, novinář tak nečiní sám a vždy, ale jen na žádost respondenta o autorizaci, kteroužto obžalovaný ani neučinil, a tak se na ni sotva může účinně odvolávat. Každopádně poté, co novinářce obžalovaný svou verzi události sdělil, nemůže se podívat, že novinář načerpané informace též zveřejnil. Poškozeným je přitom městský strážník, tedy osoba, jíž protizákonné jednání může zvláště uškodit, neboť krom obecné hrozby uloženého trestu je na čistém výpisu z evidence Rejstříku trestů závislý i samotný pracovní poměr poškozeného. Obzvláště palčivě by pak situace pro obžalovaného vyznívala, pokud by obžalovaný svým počínáním docílil toho, že očerní poškozeného nejen z trestné činnosti, ale dokonce z trestné činnosti spáchané v přímé souvislosti s výkonem činnosti strážníka, tedy porušením povinností plynoucích z jeho služebního zařazení, které jej ostatně přivedlo na místo činu zasahovat ve vztahu ke všem přítomným osobám, tedy i obžalovanému.

V bodu 2/ rozsudku soud – s ohledem na to, že obžalovaný při jednání soudu v procesním postavení svědka zcela vědomě sděloval skutečnosti nepravdivě popisující skutečný skutkový děj, který byl předmětem řízení, spáchal takový čin se záměrem zlepšit pozici obžalovaných postavených před soud; a též v nejméně nepřímém úmyslu poškozeného vážně poškodit v zaměstnání (obžalovaný musel být přinejmenším srozuměn s tím, že případné vyústění svědčící v neprospěch poškozeného může zapříčinit ukončení jeho pracovního poměru v zaměstnání spojené se ztrátou veškerých výhod) – hodnotil jednání obžalovaného jako trestný čin krivé výpovědi dle § 346 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku.

Při úvahách o druhu a výši trestu soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovanému, jenž porušil společenský zájem na ochraně osob před lživým nařčením z páchaní trestné činnosti a zájem na řádném zjištění skutkového stavu rozhodného pro soudní rozhodnutí, polehčující okolnosti k dobru přičítat prakticky nelze. Pokud vyjádřil lítost, pak vyjádřil, že primárně lituje sebe, čímž tedy kvalifikované polehčující okolnosti nedosáhl. Jeho výpověď je doznání notně vzdálena, natož aby bylo možno hovořit o účinné spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Soud tak ve prospěch obžalovaného zohlednil toliko fakt, že obžalovaný v celé aféře hrál nikoli hlavní roli, již lze přisuzovat P. Č., která v nejširší míře v lidsky i právně citlivých otázkách lhala, čímž poškozenému vlastní iniciativou ubližovala

Shodu s prvopisem potvrzuje

především ona. Obž. D. se pak k tomuto procesu přidal, nebyl tedy jeho stěžejním hybatelem. I s ohledem na to, že ta z předchozích odsouzení obžalovaného, k nimž lze přihlížet, se vztahují k 1. polovině 90. let minulého století, soud shledal, že za daného stavu věci obžalovanému ještě lze uložit trest přímo nespojený s odnětím svobody, přestože zejména vzhledem k absenci polehčujících okolností a vzhledem k míře okolností přitěžujících se v očích soudu rozhodnutí ještě smírlivého charakteru jeví jako hraniční.

Obžalovaný totiž nemá k páčání trestné činnosti vůbec daleko, byť v mezidobí od posledního odsouzení uplynul již poměrně delší čas, přesto však z opisu z evidence Rejstříku trestů nutno při hodnocení osoby obžalovaného dospět k negativním poznatkům o jeho otevřenosti řešit životní situace opakovaným porušováním trestních norem (jedná se již o osmé odsouzení obžalovaného). Nynější trest je recidivujícímu obžalovanému ukládán hned za dva trestné činy. Jednání obžalovaného, za něž je odsouzen, je morálně velmi nízké, poškozenému sotva pochopitelnou svévolí spolupřivodil v jeho neposkvřněném pracovním i soukromém životě značné potíže, krom ohrožení v pracovní pozici byl poškozený ohrožen i citlivou problematikou dalšího vývoje péče o nezletilého syna, což vše vyústilo v jeho zhoršený zdravotní stav, jak bylo zjištěno ze znaleckého posudku MUDr. Lucie Závěšické. Z těchto důvodů již soud nemohl uvažovat o ukládání trestu u dolní hranice zákonné trestní sazby, která v době rozhodnutí soudu činila 1 rok až 5 let odnětí svobody (jedná se přitom s ohledem na novelizaci trestního zákoníku účinnou ke dni 1. 2. 2019 o změnu značně pro obžalovaného přínosnou, s nepochybně příznivými důsledky co do druhu i výměry trestu, neboť v případě obžalovaného klesla trestní sazba v průběhu řízení de facto na polovinu, přičemž soud je ve smyslu § 2 odst. 1 tr. zákoníku povinen aplikovat pozdější normu, je-li oproti stavu účinnému v době spáchání činu pro obžalovaného příznivější). Proto soud obžalovanému uložil trest ve výměře 21 měsíce s podmíněným odkladem jeho výkonu na relativně delší dobu tří roků, během níž bude na obžalovaném, aby stejně jako v mezidobí od spáchání obou trestných činů vedením života oproštěného od protiprávního jednání prokázal, že již jen hrozba ztráty svobody je ze strany soudu dostatečným opatřením.

V otázce náhrady nemajetkové újmy soud částečně vyhověl návrhu poškozeného, který se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody ve výši 100 tis. Kč. Dle § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Dle § 2958 citovaného zákona při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Nutno v tomto ohledu znovu poukázat na to, že obžalovaný svým počínáním přispěl k citelnému zhoršení života poškozeného jak v osobní, tak v pracovní rovině, osočoval jej z nezákonného jednání, ohrožoval jej na základních attributech spořádaně vedeného života, vystavil jej neoprávněné pohaně, negativní medializaci (v novinách a na internetu, v důsledku toho i na celostátním televizním vysílání), čímž osobnostní integrita poškozeného byla závažným způsobem narušena. Důvody pro uložení povinnosti nahradit poškozenému nemajetkovou újmu jsou tedy více než zřejmé; soud pak řešil otázku výše náhrady nemajetkové újmy. Zde soud zohlednil, že hlavní postavou v pošpiňování dobrého jména poškozeného, ústící až v jeho závažnější zdravotní obtíže v psychické sféře, nebyl obžalovaný, který se pro publikovaný novinový článek vyjadřoval tak, že „jen“ potvrzoval údajné jednání poškozeného nesouladné se zákonnými normami, jehož primární popis přinášela P. Č. Lze tak konstatovat, že nárok poškozeného, který ani co do navrhované výše náhrady nepůsobí obecně přemrštěně, by

Shodu s prvopisem potvrzuje

měl směřovat z větší části proti jiné osobě než obžalovanému, jemuž je třeba přičítat pouze odpovídající podíl na neblahých důsledcích vedoucích k požadavku poškozeného. Tuto poměrnou část soud vyjádřil částkou ve výši 10 tis. Kč, již by měl obžalovaný přispět k odčinění toho, že se na zhoršení života poškozeného závažným způsobem spolupodílel. Vzhledem k tomu, že poškozený uplatnil i nárok na úrok z prodlení ve výši nepřekračující zákonná pravidla ode dne, o němž je jisté, že o požadavku poškozeného již obžalovaný věděl, rozhodl soud též o uložení povinnosti placení úroku z prodlení z náhrady jako takové. Ve zbytku svého nároku byl poškozený dle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Kladno dne 16. května 2019

Mgr. Petr Sedlařík v. r.
samosoudce